

Recensioner från Skillinge Teater och Olseröd Byastuga

Omtumlad på väg ut ur Olseröds Byastuga efter Lars Cederholms svindlande föreställning är mitt huvud fullt av mina egna minnen och mitt eget livs vägskäl. För så berörande och engagerande är hans tablåer ur sitt eget livs idyller, dikeskörningar och handgemäng med tillvarons stundom hårdhanta knuffar. Från den poetiska skildringen av barndomens Knäbäck före beredskapstidens brutala flytt via vidöppna inblickar i ungdomens brytningstider till de självtlämnande nappatagen med de stora frågorna. I det virvlande flödet av upplevelser och reflexioner, allvar, dråpligheter och gott humör får man välbehövliga tillfällen att hämta andan under inspirerade musikaliska intermezzon. Och när ridån gått ner känns det som att det är nu det börjar.

Nedtecknat av Erik Elmstedt fortfarande med andan i halsen

Du fick oss alla att glömma tid och rum med en äkthet, närvaro och nerv i ditt berättande som är sällan man får uppleva. Du berörde och många känslor av igenkänning från mitt eget liv dök upp. Det är modigt och starkt ! Bravo och stor eloge även till Mattias!

Kram från Bodil

Hej Lars!

Äntligen lite lugn och ro att fundera på din föreställning. Det här skulle jag vilja säga:

Du framför en chosofri, professionell föreställning som griper tag i mig som publik. Med uppsättningen en musiker, en skådespelare/berättare, en drömsk scenografi så skapas en förväntansfull närvaro och intim atmosfär. Du bjuder på en ärlig och naken berättelse om starka händelser i ditt liv i total avsaknad av själv förhävelse och egenberöm.

För min del förstärktes dessa bilder då jag hört dig berätta tidigare om vad som timat i dina olika livsfaser. Därav min känsla av klädsam äkthet i dina bilder

Gösta Eklund

Vad vore livet om det inte berättades?

I en serie tablåer med musik emellan berättar så Lars om sitt liv. Han dröjer länge vid barndomen, idyllen i Knäbäck, som snart skulle rivas för att ge plats åt

skjutfältet i kalla krigets 50-tal. Lekar och upptåg. Kiviks marknad. Om gymnasietiden och familjens sommarflytt till Tisvildeleje och senare äventyr i Köpenhamn. Om hur Lars blev dansk. Om svårigheter i skolan och hjälp han fick med att lära sig läsa. Om två livskriser och hur han kämpade, kravlade sig upp ur dem. En bilolycka i Frankrike med svåra följder och hur han räddades till näringslivet för en framgångsrik karriär där. Om hur han abrupt flydde detta liv och for till New York, rörde vid vansinnets gräns men kom tillbaka med hjälp av en församling som ägnade sig åt att hjälpa hemlösa i staden. Lars berättar en sådan hemlös berättelse. Och om hur han slutligen mötte Buddhismen.

Jag funderar under tiden över vad det är jag är med om. Det är inte stå-upp komedi, inte heller teater direkt. Det är en ny genre, en lätt dramatiserad livsberättelse med njutbar musik mellan kapitlen i detta liv. Saknar jag något? Ja, jag saknar reflektioner. Någon slags samlad eftertanke om det som har hänt, någon slutsats eller lärdom. I berättelsen saknar jag också de personer som stått Lars nära och vad de betytt för honom. Redan i inledningen får vi reda på att pappans dagboksanteckningar i en fickalmanacka inte ens nämnde att sonen blivit född. Barnen lämnades vind för våg i sina lekar. En klocka ringde bland Knäbäckshuset för att antyda att maten var klar. Kom man inte hem betydde det att man åt nån annanstans.

Men kanske är det detta som är poängen. Att hela berättelsen ska vara ett uttryck för den existentiella ensamheten. Kanske vill den visa på buddhismen avskalade levnadsvillkor. Kommer man inte hem är man väl någon annanstans. Men människan är väl ingen ö? Jo, kanske är hon det och vi ser detta klarare när ålderdomen närmar sig. Ovedersägligen är Lars ensam där på scen och han är ensam i sin berättelse. Han visar på mod i sin berättelse där han flera gånger bröt upp för att gå vidare alldeles själv. Mod också i att på riktigt stå där på scenen och tala om sig själv och sitt liv. Vi identifiera oss med honom. Var och en i publiken tänker på sitt eget liv, på sin egen berättelse. Så möts berättelse och liv, hav och himmel. Så möts ändå Lars och vi.

Thomas Sewerin